

מ"ת 18035/04/17 - מדינת ישראל נגד יצחק ברקוביץ, איליה קרוייטורו, סיסאי לקאו, אברהם משלטי, אסמרה דסלין, יבנאל קרטור, חיים ניר רדה, אמיר איסקוב, איב חטואל

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 18035-04-17 מדינת ישראל נ' ברקוביץ (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 143588/2017

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. יצחק ברקוביץ (עציר) 2. איליה קרוייטורו (עציר) 3. סיסאי לקאו (עציר) 4. אברהם משלטי (עציר) 5. אסמרה דסלין (עציר) 6. יבנאל קרטור (עציר) 7. חיים ניר רדה (עציר) 8. אמיר איסקוב (עציר) 9. איב חטואל (עציר)

החלטה בעניינם של משיבים 1, 3-5 ו-7-8

במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים, עניינה של בקשה זו בסוגיית ראיות לכאורה.

תמצית כתב אישום

נגד תשעת המשיבים הוגש כתב אישום, אשר תוקן בהמשך (להלן: "כתב האישום"). כתב האישום אוחז ארבעה אישומים שעניינם קשיר קשר לביצוע עבירות אלימות. על פי הנטען בחלק הכללי, במועדים הרלבנטיים היו משיבים 2-9 אסירים בבתי הסוהר "אשל" ו"אלה", ומקורבים למשיב 1. על רקע מאבקי שליטה וכוח בבתי הכלא, היו משיבים 2-9 מתקשרים טלפונית מבתי הכלא למשיב 1 על מנת להעביר לו דיווחים על אודות המתרחש בהם ועל מנת לקבל ממנו הנחיות שעניינן תקיפת אסירים שונים, תוך שימוש במילות קוד בשיחותיהם.

באישום הראשון פורט כיצד נקשר קשר בין משיבים 1, 5, 6 ו-7, שמטרתו תקיפת האסיר מנחם סבג (להלן: "סבג"), בכלא אשל. נטען כי במסגרת הקשר ולשם קידומו תקף משיב 6 את סבג, בכך ששפך עליו סיר ובו מים חמים ואף היכה אותו באמצעותו והשליך עליו חפצים שונים.

עניינו של האישום השני בקשירת קשר בין משיבים 1-4, לתקיפתו של טל אלבז ("להלן: "אלבז") ותקיפתם אותו באמצעות משיב 2, אשר היכה אותו בפניו באמצעות קופסת שימורים.

עניינו של האישום השלישי בקשירת קשר בין משיבים 1, 7 ו- 8 לתקיפת האסיר אלכסנדר רוזלין, המכונה "שמבליק" ("להלן: "שמבליק").

עניינו של האישום הרביעי בקשירת קשר בין משיבים 1 ו- 9, לתקיפתו של האסיר מיכאל טנסקי ("להלן: "טנסקי") ותקיפתם אותו באמצעות משיב 9, אשר נגח בפניו ובראשו, העיף את משקפיו וניסה להכותו באגרופים.

תמצית התשתית הראייתית ויריעת המחלוקת באשר לה

משיבים 2 ו- 6 הסכימו למעצרים עד לתום ההליכים. בעניינו של משיב 9 הגיעו הצדדים לידי הסכמה לפיה קיימות ראיות לכאורה לחובתו אך הוא יוותר במאסרו כחלופת מעצר. בין לבין נגזר דינו של משיב 9.

משיב 1 מואשם כאמור בכלל האישומים, האסירים שהותקפו לכאורה, מכחישים כי הותקפו. באשר לכלל האישומים, שמרו המשיבים על שתיקה בחקירותיהם (מי באופן מוחלט ומי באופן מהותי). משכך, אין בידי המבקשת ראיות ישירות לביצוע התקיפות הנטענות. מארג ראיות התביעה נסיבתי ונסמך בעיקרו על האזנות סתר לשיחות בין הגורמים הרלבנטיים בכל אישום וראיות שונות בדבר עצם קרות האירועים, כגון דו"חות רפואיים.

הצדדים טענו טיעוניהם בעל פה ואף בכתב. עיון בכל אלה מעלה כי באי כוח המשיבים אינם חולקים על זהות הדוברים בהאזנות הסתר, כנטען ע"י המבקשת, או על כי הנשמע בהקלטות והאמור בתמלילים אכן משקף את שנאמר. בפי הסניגורים שתי טענות אב:

האחת- לפיה המבקשת מייחסת לשווא משמעות מפלילה לתכני שיחות תמימים, על יסוד פרשנותה הסובייקטיבית והשגויה את הנאמר - קרי, אין בידה להוכיח כי עסקין בתכנים מפלילים.

האחרת- טענה לפיה בניגוד למחויב בדין, כתב האישום על פי נוסחו אינו מפרט את העובדות המבססות כדבעי את התגבשות יסודות עבירת הקשר ונסיבות ביצועה וזאת בניגוד לאמור בע"פ 6348/15, 6349/15 **חנוכיב ו-מולקנדוב נ' מדינת ישראל** (מיום 5.6.17- **להלן: "חנוכיב"**). באשר לחלק מן המשיבים נטען כי אין הם בגדר צדדים לעבירה ולכן לא ניתן להרשיעם בקשירת קשר.

מנגד, סבורה המבקשת כי מערך הראיות הנסיבתיות לחובת המשיבים אינו נגוע בחולשה וכי יישום הדין ובכלל זה הנוגע לדיני הקשר, בנסיבות, מלמד על קיומן של ראיות לכאורה לחובת המשיבים.

הצדדים העלו טענות נוספות, פרטניות יותר, אליהן אתייחס להלן, בהתאם להקשר הדברים.

לאחר שבחנתי את חומר הראיות כולו, בדגש על הנתון במחלוקת, כמו גם האזנתי לחלק מהאזנות הסתר (באין חולק כי

התמלילים משקפים נאמנה את ההקלטות, להלן מסקנותיי.

דין והכרעה

מושכלות יסוד

להלן קביעות הדין בסוגיות הרלבנטיות, לאורן יש לבחון את הראיות.

ראיות לכאורה נסיבתיות - החלטה בדבר מעצרו של נאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, בטרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית. מכאן כי בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה, אגב בחינת הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה. אין להידרש לשאלות מהימנות, אלא כאשר עסקינן בפירוט מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על חולשה ראייתית (בש"פ 3171/13 **אדניב ואח' נ' מדינת ישראל**, מיום 9.5.13). כוחה של קביעה זו יפה גם באשר לראיות-לכאורה נסיבתיות. על בית המשפט לבחון האם קיימת מסכת ראייתית רצופה, שיש בה פוטנציאל להרשעה, ושהסברי הנאשם אינם מחלישים את התרחיש המפליל העולה ממנה (בש"פ 2411/15 **מדינת ישראל נ' גולן דנה**, מיום 21.4.15). על בחינת הראיות להיות טבעית ולא רחוקה או מאולצת, תוך הימנעות ממתחת הפוטנציאל הראייתי מעבר לגבולותיו (בש"פ 3807/15 **הוואשלה נ' מדינת ישראל**, מיום 25.6.15).

בחינתן של ראיות נסיבתיות נעשית על פי מבחן תלת שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראייה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה, לצורך קביעה האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בבצוע העבירה. הסקת המסקנה המפלילה כאן תהא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספקת, בהיותה ניתנת להסבר תמים ומקרי, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך הפללה (ע"פ 4510/07 **סראבוניאן נ' מדינת ישראל**, מיום 17.1.08). בשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו, אשר יש בו כדי לבסס ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות שהציגה המאשימה.

בחינת כל אחת מן הראיות הנסיבתיות תיעשה על רקע הראיות הנוספות הסובבות אותה (ע"פ 230/84 **חג'בי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(1), 785, 792). אין די באפשרות זניחה או דמיונית לשם ביסוס ספק סביר, אלא נדרשת אפשרות המעוגנת באופן סביר בראיות, כמו גם במבחני השכל הישר וניסיון החיים (ע"פ 6244/12 **סבאענה נ' מדינת ישראל**, מיום 11.11.15). ככל שמתרבות הראיות ומשתלבות האחת ברעותה, הופכת חזקת החפות לאפשרות רחוקה יותר, באופן שבו תמונת ההרכבה תצביע על אשם, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה (ע"פ 470/85 **בן גל ואח' נ' מדינת ישראל**, פד מג(3), 133, סע' 8). אין הכרח בפתרון כל ה"חידות" העולות מן הראיות ודי בכך שבית המשפט, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים. אין הכרח בתמונה מלאה, כי אם במספקת [ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, מיום 22.4.10 - סע' 50 לחו"ד השופט (כתוארה אז) נאור]. כך הדברים באשר לביסוס הרשעה ומקל וחמר נכון הדבר עת עסקינן בראיות לכאורה.

הואיל ועסקינן בראיות נסיבתיות, על ביהמ"ש לבחון מיוזמתו הסברים אפשריים שאינם מתיישבים עם הרשעתו של נאשם, גם אם הוא עצמו אינו מציע הסבר המתיישב עם חפותו. תנאי לכך הוא כי מחומר הראיות עולה אפשרות סבירה של קיום הגנה חלופית [ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל**, מיום 10.11.11 - סע' 148 ואילך לחוו"ד כב' השופטת (כתוארה אז) נאור, והאסמכתאות שם].

עבירת הקשר - סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שעניינו "קשר לפשע או לעוון" קובע כי:

(א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו - (1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר; (2) אם העבירה היא עוון - מאסר שנתיים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר.

(ב) הקושר קשר יישא באחריות פלילית גם על עבירה שלשמה נקשר הקשר או שנעברה לשם קידום מטרות, רק אם היה צד לעשייתה לפי סימן ב' לפרק ה'.

עניינו של סימן ב' לפרק ה' הוא "צדדים לעבירה" - קרי מבצע, משדל וכו'.

ביסוד עבירת הקשר הנ"ל עומדת התחברות בין שני אנשים, או יותר, אשר נועדה להביא לביצועו של פשע, או עוון. המדובר בעבירה עצמאית. קיומו של הקשר ניתן להוכחה בראיות ישירות או נסיבתיות, המאזנות להיווצרותו, ככל שיש בכוחן ללמד על עצם קיומו. בית המשפט נדרש לבחון האם המכלול הראייתי מלמד על קיומו של הקשר, גם בהינתן כי אין הוא נעשה דרך כלל בנוכחות עדים. בהעדר ראיות ישירות, גם המסקנה בדבר היותו של נאשם צד לקשר, יכולה להילמד על יסוד צרופן של כמה ראיות נסיבתיות, אפילו שכל אחת מהן לבדה אין בה לשכנע באשמתו (ראו למשל, בש"פ 3361/17 **מדינת ישראל נ' ליזרוביץ**, מיום 22.6.17 והאסמכתאות הרבות שם).

לשם הוכחת הקשר יש להצביע על רצון משותף לבצע את העבירה מסוג מסוים, מושא הקשר, אם כי לא דווקא עבירה קונקרטית במועד מוגדר. לקושר אפשר ויחשב גם מי שהצטרף לקשר בשלב מאוחר יותר ביחס לאחרים (ע"פ 330/85 **דוד ואח' נ' מדינת ישראל**, פד"י מ(2), 29).

שתיקת נאשם ומשמעותה - ככלל, לשתיקת נאשם במקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, יש נפקות לא רק במישור עילת המעצר, כי אם גם בשלב בחינתן של ראיות לכאורה, באשר השתיקה מחזקת את עמדת התביעה (ראו למשל: בש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל**, מיום 10.3.11 והאסמכתאות שם). בכל הנוגע להליך העיקרי, יפים לענייננו דברי כב' המשנה לנשיאה רובינשטיין, בע"פ 7637/05 **שלמה יוסף נ' מדינת ישראל** (מיום 5.7.2007) לפיהם:

"ככלל, מסופקני אם יש בנמצא שופטים שאינם מייחסים משקל חיזוקי משמעותי לשתיקה. הדברים נעוצים בשכל הישר; אדם הנאבק על חפותו, ייכבד וימסור את גירסתו."

שתיקת מי מן המשיבים בחקירתו, עשויה אם כן, לפעול לחובתו בהליך העיקרי. אמנם אין דין שתיקה בחקירה כדין שתיקה במשפט, ועם זאת, אף אם יבחר מי מן המשיבים להציג לראשונה במשפט את גרסתו, תהא זו גרסה כבושה, בעלת משקל מופחת, ככל שלא יינתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה (והשוו: בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל, מיום 27.6.13). אין השתיקה באה בגדר יצירת "יש" ראייתי, בבחינת יש-מאין, אלא כחיזוק לראיות הקיימות- והכל במישור הלכאורי.

בהקשר זה ראוי להזכיר כי משקלו של טיעון עובדתי שנטען ע"י הסניגור בלבד ואשר לא נמסר מפי הנאשם בחקירתו, הוא בעל ערך אפסי (ראו בש"פ 2506/05 טקשה נ' מדינת ישראל, מיום 28.3.05).

באשר לדיני השיתוף - לשם התגבשות עבירה ע"י מספר עבריינים בצוותא, די בשותפות ספונטנית לשם השגת המטרה המשותפת שבני החבורה מודעים לה (ע"פ 4693/01 מדינת ישראל נ' בביזאיב, נו(5), 580 עמ' 590). אחריות נאשם כשותף אינה מצריכה ביצוע של כל רכיבי ההתנהגות הפלילית הנדרשת להרשעה בעבירה שיוחסה לו (שם). אחריותו נאמדת על פי מהות תרומתו להתהוות העבירה. תתכן חלוקת עבודה בה פועלים הנאשמים במקומות שונים ובזמנים שונים, מבלי שכל אחד מהם מיצה את העבירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשמת התכנית המשותפת. העדר נוכחות בזירת העבירה אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה (ע"פ 4389/93 מרדכי נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3), 239). היסוד הנפשי נאמד על פי מבחן השליטה הפונקציונלית: האם יחסו הנפשי של מבצע העבירה הינו כשל "יוצר עבירה", האם הוא בעל שליטה פונקציונלית, עם האחרים, על העשייה העבריינית והתפתחותה (ע"פ 2814/95, פלונים נ' מדינת ישראל, נא(3), 388). ככל שהיסוד הנפשי של עושה העבירה, מבחינת מידת העניין שלו בביצועה, רב יותר, יש מקום להסתפק בדרגה נמוכה יותר של היסוד העובדתי - ולהיפך (דנ"פ 1294/96, 1365, משולם ואח' נ' מדינת ישראל, נב(5), 1, עמ' 23). די במעשה לביצוע העבירה החורג מהכנ ג דא, והמלווה ביסוד הנפשי המתאים, כדי למלא את היסוד ההתנהגותי הנדרש לסיווגו של המשתתף כמבצע בצוותא (שם). גם מי שאינו בעל שליטה, ואף תרומתו הפיסית לביצוע העבירה אינה קריטית להשלמת הביצוע, עשוי להיחשב כמבצע בצוותא (שם, עמ' 26).

נבחן להלן את חומר הראיות בהתאם לפריזמה אותה מתווה הדין כאמור. תחילה לטענת ההגנה באשר לפסק הדין בעניין חנוכיב.

דחיית טיעוני ההגנה באשר לפסק הדין בעניין חנוכיב

ב"כ המשיבים התייחסו לא אחת אל פסק הדין בעניין חנוכיב כאל "הלכה". נטען כי "... בימ"ש עליון זיכה נאשמים כאשר התביעה שם כשלה לציין בכתב האישום את העובדות שפירטו את פרטי הקשר ורק בשל כך בימ"ש עליון זיכה" (פ' עמ' 12 שו' 2 ואילך).

לא כך הדבר. עיון בפסק הדין מעלה כי הסניגורים מבקשים לקרוא בו את שאין בו. אין בעניין חנוכיב כל חידוש הלכתי. פסק הדין מציין (סע' 12) כי יש לפרט בכתב האישום את העובדות השונות המגבשות את עבירת הקשר ונסיבות ביצוען וזאת תוך הפניה לסע' 85(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982. לשון אחר: צוין כי פירוט העובדות מחויב מכוח הוראות החוק, בהתייחס לכל עבירה, לרבות עבירת הקשר.

בניגוד לטיעוני ההגנה, פסק הדין מהווה אך יישום קונקרטי של ההלכות הידועות מושא דיני הקשר. הנאשמים שם לא זוכו מחמת כישלון התביעה לציין בכתב האישום את העובדות הרלבנטיות. במובן זה היפוכו של דבר הוא הנכון. העובדות צוינו ע"י התביעה, כפי שעולה מפסק הדין בכלל ומן האמור בסע' 13 רישא לו, בפרט. דא עקא שאותן עובדות לא הוכחו. משכך, ניתן כמובן לטעון כי כתב האישום דן אינו מפרט דיו את העובדות, אך טיעון זה נעדר זיקה לאמור בעניין חנוכיב, כשם שהוא נעדר צורך להיזקק לפסק הדין.

עיון בכתב האישום מלמד כי העובדות הרלבנטיות המקימות לכאורה את עבירות הקשר בדן פורטו ככל שידעתה של המבקשת- או מסקנותיה- מגיעות לשיטתה, בהתאם לעולה מן הראיות.

כפי שיפורט להלן, איני סבור כי בנסיבות העניין העובדות המפורטות בכתב האישום חסרות, באופן ובמידה כאלה המצדיקים קביעה בדבר חולשה ראייתית.

מסקנות כלליות באשר לאישומים כולם

טרם התייחסות פרטנית לאישומים, אציין באופן כללי ובלתי ממצה מספר נתונים אשר לכל אחד מהם ולהצטברם גם יחד, משמעות ראייתית לחובת המשיבים או מי מהם.

ראשית, יש להבחין בין קיומו של מערך ראיות מפליל, שאינו מיטבי, לבין קיומה של חולשה ראייתית. הראשון אינו מעיד בהכרח על האחרון.

"חולשה" ראייתית משמעה פגם הניתן לזיהוי כבר בשלב בחינת הראיות הגולמיות, המלמד על כי פוחתת הסבירות הלכאורית להרשעה. עם זאת, תיתכן במקרה נתון קביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, ללא חולשה, גם כאשר מערך ראיות התביעה אינו מיטבי.

פעמים רבות אין מערך ראיות התביעה בתיק נתון, מיטבי. כך למשל, בעניינו, אין עד המפליל ישירות את מי מן המשיבים, כשם שאין עד המבאר כי מילים מסוימות אינן תמימות, כי אם מהוות הן מילות קוד, כפי תזת המאשימה. קיומו של מערך ראיות שאינו מיטבי אינו מהווה, כשלעצמו, משום חולשה ראייתית. בהחלט ייתכנו מקרים בהם יהיה אותו מערך נגוע בחולשה ראייתית ואף משמעותית, אך מנגד ייתכנו מקרים בהם לא תהא בו כל חולשה. לשם ההמחשה אציין, כי על אף שלכאורה לעולם עדיפה עדות המחוזקת בראיות חפציות, כגון הקלטה, על פני עדות בלבד, כמו גם עדיפות על זו האחרונה מספר עדויות תואמות, נקבע בפסיקה כי גם במקום בו ראיות התביעה מבוססות על עדות בלבד, הרי אין בעדות נוגדת לה, כשלעצמה, משום חולשה ראייתית (ראו בש"פ 2909/08 **חאלדי נ' מדינת ישראל**, מיום 10.4.08, סע' 33 שם).

לאור האמור, אין בחסר הראייתי עליו הצביעו הסניגורים בטיעוניהם, כשלעצמו, כדי לבסס בהכרח חולשה ראייתית. קביעה זו מתיישבת עם האמור בפסיקה, כמצוין לעיל, באשר ל"תמונת ההרכבה".

לגופם של דברים- ההסתברות בדבר נכונותה של התזה המפלילה גוברת, בהינתן כל אלה:

אין חולק כי האסירים, שלטענת התביעה נפגעו מביצוע עבירות פליליות, אכן נפגעו באופן כלשהו. איש מן האסירים אינו מפליל מאן דהוא. כתמונת מראה, ניצבת שתיקת המשיבים. ככל שהאסירים אכן הותקפו כנטען בכתב האישום, הרי קיים מעין קשר שתיקה בין התוקפים למותקפים. מסקנה זו תאבד מעצמתה ככל שיוצג הסבר חלופי, סביר ומשכנע, להתנהגות המעורבים בדבר.

בנוסף, כפי שיפורט להלן, מסקנתי היא כי תכני השיחות הרלבנטיות מתיישבים עם תזת המאשימה. קיימת זיקה, במונחי תוכן וזמן, בין השיחות הרלבנטיות, באופן המעצים את סבירות התזה המפלילה. בנוסף, קיימת זיקה, במונחי זמן, בין השיחות (אשר על טיבן ומשמעותן חלוקים הצדדים) לבין היפגעות האסירים. מעורבות משיב 1 בכלל השיחות הרלבנטיות, כשלעצמה, מעצימה את הסתברות התזה המפלילה, בוודאי באשר אליו.

מן הראיות עולה כי למצער חלק מן המשיבים יוצאים מתוך הנחה כי אנשי מרות מאזינים לשיחותיהם. בשיחה מס' 3460 מיום 14.1.17 (רלבנטית לאישום מס' 2), בין משיבים 1, 3 ו- 4, אומר משיב 1: "וכל המניאק ששומעים אותנו שיהיה להם שבוע מנחוס". משיב 3 מגיב בצחוק ומשיב 1 ממשיך: "ניתן להם רק מכות ומחלות". לאחר שמשיב 3 משיב ב"אמן ואמן", מוסיף משיב 1: "להם, לילדים שלהם ולנכדים שלהם". חשדם זה של המשיבים כי המשטרה או שב"ס מאזינים לשיחותיהם מתיישב עם האפשרות כי חלק מן הנאמר בשיחות, נאמר בקוד.

האזנה לשיחות מהווה התרשמות ישירה מן הנאמר, השופכת אור נוסף וממחישה את שעולה מן התמלילים. האזנה כאמור מלמדת אף היא כי הדוברים אינם מבקשים להקל על מי שאפשר ומאזין להם, בלשון המעטה. ולו בחלק מן השיחות, ניכר על פי כל היגיון ושכל ישר, כי הדוברים מסווים ולו בחלק מאמירותיהם, כוונה אחרת מזו הנשמעת.

לאור האמור ולאור טעמים נוספים שיפורטו להלן בהתייחס לכל אישום, סבורני כי המבקשת העמידה לחובת המשיבים מערך ראיות נסיבתי מפליל. מכאן יש לבחון האם עלה בידי כל אחד מן המשיבים להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו, אשר יש בו כדי לבסס ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות שהציגה המאשימה נגדו, ובהינתן כי גם ספק סביר צריך ויהא מעוגן בראיות.

שתיקת המשיבים אינה תורמת לביסוסם של הסברים חלופיים. יתרה מכך, לא מצאתי בחומר הראיות הסבר חלופי מסתבר, כזה שלא נטען ע"י מי מן המשיבים, בעל עצמה המאיינת את התזה המפלילה. האפשרות לפיה תכני השיחות אכן תמימים ועוסקים, למשל, בהכנת תבשילים, אינה נחזית כמסתברת יותר בנסיבות העניין מן התזה המפלילה.

מכאן לאישומים.

אישום 1

באישום זה נטען כי משיבים 1, 5 ו-7 קשרו קשר לתקיפתו של סבג, ע"י משיב 6. משיב 6 מצטרף לקשר, כאשר כל הנוגעים בדבר יודעים כי הוא שווה באותו תא עם סבג.

יוזכר כי משיב 6 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו.

אין חולק כי סבג נפגע וכי הגיע יחד עם משיב 6 לטיפול רפואי (דו"ח הסוהר הרשקו, דו"חות חבלה, תמונת סבג). כתב האישום מתאר את קשירת הקשר, על יסוד תמלילי השיחות הרלבנטיות.

בשיחה ה"מכוננת" (מס' 6749 מיום 2.2.17, 15:12) שוחח משיב 7 עם משיב 1 ובמהלכה הצטרף גם משיב 5. עיון בתמליל מעלה כי השלשה משוחחים על אודות דמויות שונות, באופן המתיישב היטב עם האפשרות כי תכני השיחה אינם תמימים. בין היתר עולה כי משיב 1 משיב לשאלת משיב 7 כי הוא (משיב 1) ומשיב 6 מכירים הדדית. השיחה מתנהלת ביום חמישי בשבוע, עת משיב 1 מציין כי "שמה צריך לעשות ביטול אחי אתה יודע לשבת" ובהמשך מדובר על הכנת "מטבוחה". מילה זו חוזרת בהקשרים שונים. לאחר מכן משמיע משיב 1 אמירות המתיישבות עם האפשרות לפיה הוא מבקש כי שמו לא יעלה ("שהוא לא ישמע זה צח...שלא יגיד לו צח שלא יגיד לו צח... תגיד לו שלא יפלוט בטעות... למה זהו זה יגמר"), בעוד משיב 7 שב וחוזר "לא מה פתאום". לאחר שמשיב 5 מצטרף לשיחה, שואל אותו משיב 1 "איך אפשר לקדם את זה שמה" ומוסיף כי "האמריקאי איתו שמה" (- לכאורה, מבין כי משיב 6 שווה בתא עם סבג). משיב 5 מבקש ממשיב 1 לסמוך עליו ומציין כי "אני עושה את זה בקלאסיות". סמוך לאחר מכן מציין משיב 1 כי "השתלט" עם מטבוחה. בהמשך עולות אמירות שונות של המשיב 1 המבהירות כיצד יש להכין את התבשיל ומוודא לכאורה עם משיב 5 כי הוא סומך על משיב 6 שיבצע את המשימה (... "מה נראה לך האמריקאי לא יאכזב"), משיב 5 מרגיעו כי גם הוא (משיב 5) יהיה שם. משיבים 5 ו-7 מבהירים למשיב 1 כי יכינו "משהו רציני של הפדראלי של אמריקה", כשקודם לכן מאזכר "זיכרון לכל החיים הבנת?" (-כביכול המדובר בטיב הפגיעה). לקראת תום השיחה מבקש משיב 1 ממשיב 1 "אל תעשה תמונות" - לכאורה רמיזה שלא להותיר אפשרות הפללת המשיב. השניים אף משוחחים באופן המלמד לכאורה כי "בנימין" יבצע את המשימה ככל שמשיב 6 לא יבצעה.

הרושם העולה מרצף השיחה הוא, כי כל סוגיית הכנת התבשיל, בהקשריה השונים, אכן מהווה הסוואה לדבר מה אחר. על פי השכל הישר והגיון הדברים, מקרא התמליל מלמד כי לכאורה אין השיחה נסובה על אודות הכנת תבשיל, פשוטו כמשמעו.

כרונולוגית, מתקיימות שתי שיחות לאחר האמור, ביום 3.2.17 - שיחות שאינן מוזכרות בכתב האישום (מס' 6953 ו-6948). תכני השיחות מתיישבים עם האפשרות לפיה משיב 7 מעדכן את משיב 1 כי פגש בחצר את משיב 6 וכי האחרון הצטרף לקשר ואף מכין את "הבישולים". עוד מתיישבת האפשרות כי בשיחה בין משיב 1 למשיב 5 אישר האחרון כי דיברו עם "החבר" - משיב 6 - והכל בסדר.

על פי דו"ח הסוהר הרשקו, תקיפתו של סבג אירעה ביום שבת, בסמוך לשעה 16:35, בתא מס' 21. כאמור לעיל,

שוחחו המעורבים בשיחה הראשונה, ביום חמישי, על אודות הכנת תבשיל בשבת. ביום המחרת (שישי) שוחחו, כאמור לעיל. ביום שבת, בשעה 16:18, התקיימה שיחה מס' 6962 בין משיב 1 למשיב 6, במהלכה אישר האחרון כי הוא בתא עם סבג ("הכל טוב הנה פה בזה...בעשרים ואחד אם איזה בחור... איזה בחור מיפו מנחם אחד"). בסמוך לאחר מכן מציין משיב 1 "הרבה שמן במטבוחה שמה", שואל את משיב 6 אם כבר שם את המטבוחה והאחרון משיב כי היא "בבישול עכשיו". ראוי לציין כי העלאת המילה "מטבוחה" מפתיעה ותלויה כל הקשר, בשים לב לכל שנאמר קודם לכן. ממילא לא שוחחו השניים על הכנת תבשיל כלשהו, עד אשר מופיע המשפט "הרבה שמן במטבוחה שמה". בטרם נאמר משפט זה, שואל משיב 1 האם "זהו עבר כבר?". כששואל משיב 6 "מי?" משיב משיב 1 "ההוא" ואז עונה משיב 6: "לא. עכשיו. עכשיו הוא הולך חוזר וזהו בסדר?". תוכן זה מתיישב עם האפשרות לפיה משיב 1 שואל האם משיב 6 כבר פגע בסבג והאחרון מעדכן כי טרם עשה זאת וכי יעשה זאת עם שובו של סבג- כפי המתיישב עם דו"ח הרשקו, המלמד כי אכן, בדיקות שלאחר מכן, הושב סבג לתא מחצר הטיולים. יצוין כי משיב 1 אומר למשיב 6: "תשאיר לחיים טלפון" (- כביכול משיב 7).

בשעה 16:44 מתקיימת שיחה מס' 6963 בין משיב 7 למשיב 1, המתיישבת היטב עם האפשרות לפיה הראשון מעדכן את האחרון כי משיב 6 תקף את סבג: יש "בלאגן" ו"גז מדמיע", "מצוקה" ו"קטטה" באגף. מעורבים "איזה אמריקאי אחד יבניאל ועוד אחד..." "מים חמים".

דקה לאחר מכן, בשיחה 6964, מתקשר משיב 5 למשיב 1, שואל אותו אם משיב 7 שוחח עימו ומעדכן אותו במהומה שבאגף בשל הגז המדמיע. מן השיחה עולה כי משיב 1 חיכה לטלפון וכי לא שמר שבת והשיב לטלפון משום שאם מחייגים בשבת זה חשוב.

בשעה 18:47, בשיחה 6986, מעדכן "יופלה" את משיב 1 כי "ההוא" חזר מטיפול- כביכול המדובר בעדכון באשר לחזרת סבג מטיפול.

בשעה 18:49, בשיחה 6987, משוחח משיב 7 עם משיב 1. תוכן השיחה מתיישב עם האפשרות לפיה הראשון מעדכן את האחרון בדבר תוצאות תקיפתו של סבג, כמי שנפגע ממים חמים בפניו, אך לא נכווה באופן חמור.

סבג נמנע מלהפליל מאן דהוא (מזכר קורלנד מיום 4.4.17- מסומן "7"). משיב 1 בחקירתו מיום 30.3.17 שומר על זכות השתיקה, גם באשר לתקיפתו של סבג. בצד זאת מכחיש בהמשך כי הנחה מישהו לתקוף את סבג שכן בשיחותיו עם חבריו מהכלא הוא מבקש לפעול למען שלום כולם (ראו שו' 54-45). בחקירתו מיום 5.4.17 שתק משיב 1 באופן גורף גם כשנשאל בדבר היכרות עם סבג, משיבים 5, 6 ו- 7.

במענה לשאלתי, אישר הסניגור כי טיעונו לפיו משיב 1 הספיק לשכוח את תכני השיחות עת נחקר- נאמר מפיו בלבד ולא הועלה ע"י משיב 1 בחקירתו (פ' 11.6.17, עמ' 13 שו' 3). טוב אלמלא נטען טיעון זה משנטען. ממילא בחר משיב 1 בשתיקה גם לאחר שהושמעו באזניו השיחות במהלך חקירתו.

משיבים 5 ו- 6 שתקו בחקירותיהם לנוכח כל שהוטח בהם. בחקירתו מיום 3.4.17, מאשר משיב 7 כי הוא מכיר את

משיב 1 וכי השניים "חברים". קיימת היכרות גם בינו לבין משיב 5, אך אין קשר בינו לבין משיב 6. לדבריו הוא מכיר את סבג, אך אין לו קשר איתו וממילא אינו מסוכסך איתו.

משיב 7 מכחיש כל קשר או ידיעה לתקיפת סבג. בחקירתו מיום 5.4.17 טען משיב 7 מספר פעמים כי הוא שער לעזאזל וכי לא פגע באיש. עם זאת, מהותית, שמר הוא על זכות השתיקה ולא השיב מענה ענייני לכלל שהוטח בו, לרבות השיחות, ולרבות באשר לתקיפת סבג. משיב 7 שב וחזר על כך כי ישיב בבית המשפט על השאלות.

בדיון בפניי טען הסניגור כי משיב 7 שתק בחקירתו משום שהוכה במהלכה. לא הובאה כל ראיה לדבר, כשם שלא הובאה כל ראיה לכך כי משיב 7 פנה בתלונה כלפי איש מרות זה או אחר. משכך אין כל ראיה כי נפל פגם בחקירתו, כי הוכה, או כי קיים קשר סיבתי בין אותה הכאה לבין שתיקתו. ממילא לא נשמעה בפניי גרסה כלשהי באשר למיוחס לו בכתב האישום.

בנסיבות אלה נדחית טענת הסניגור לפיה משיבים 1, 5 ו- 7 אינם צדדים לעבירה. בהינתן המפורט מעלה באשר למבחני הפסיקה, הראיות לעיל מצביעות לכאורה על כי המשיבים פעלו כשותפים לתקיפה, לאור תרומתם להתהוותה, על אף העדר נוכחותם בה ובשל יחסם הנפשי אליה.

לאור כל שפורט לעיל, אני סבור כי תקיפתו של סבג במים חמים ולא בשמן, מהווה משום חולשה ראייתית. מערך ראיות התביעה ושתיקת המשיבים מלמדים על קשירת קשר, תכנון, ביצוע התקיפה ועדכון משיב 1 לאחר מכן. עיקר הוא כי סבג אכן הותקף ואף באופן שנועד לגרום לו לכוויה.

טענת הסניגור לפיה אין ראיה לכך כי המדובר בתקיפתו של סבג דווקא, נדחית לאור המסקנות הלכאוריות העולות ממכלול הראיות, כמצוין מעלה. אף עצם העובדה שסבג נחבל קלות ולא באופן חמור, אינה מעלה או מורידה מעצמת הראיות לחובת המשיבים.

הטענה לפיה אכן דובר בהכנת "מטבוחה", שכן הדוברים מאזכרים ירקות בשיחה 6749. תוכן השיחה מלמד כי דינה להידחות על סיפה של אוזן. לא רק שהטענה נסתרת לכאורה לאור כל המפורט מעלה, אלא שהיא אף לא נטענה ע"י מי מן המשיבים. נשאלת השאלה מדוע בחרו המשיבים בשתיקה, ואף באופן כזה שלא טרחו להעלות את הטענה הנ"ל, כטענה מתבקשת וכראיה לתום ליבם. מצינו לעיל כי העלאת טענה כאמור מפי הסניגור בלבד חסרת ערך ראייתי ממשי.

טענת הסניגור בדבר העדר הוכחת מניע לתקיפה אינה מעלה או מורידה מעצמת הראיות. הוכחת מניע אינה רכיב מרכיבי העבירה וממילא אינה נדרשת לשם הרשעה.

הסניגור הפנה לכך כי על פי סעיף 6 לאישום, המבקשת עצמה מאשרת כי אין בידה ראיות באשר לאופן בו קשרו משיבים 5 ו-7 קשר עם משיב 6. בכתב האישום צוין כי במועד ובאופן שאינו ידוע במדויק, חברו השניים למשיב 6 ושוחחו

עימו. סבורני כי אין בדבר כדי לסייע למי מן המשיבים. החסר האמור אינו גורע מן הקיים בראיות, כמפורט לעיל. מצינו לעיל כי קיומו של הקשר ניתן להוכחה גם בראיות ישירות או נסיבתיות, המאזכרות להיווצרותו. המסקנה בדבר היותו של נאשם צד לקשר, יכולה כאמור להילמד על יסוד צרופן של כמה ראיות נסיבתיות. תיאור העולה מן השיחות כמפורט מעלה מלמד על קיומן של ראיות לכאורה גם בהקשר זה.

לאור כל שפורט לעיל, הן באופן כללי והן באופן פרטני באשר לראיות באישום זה, מסקנתי היא כי המבקשת הניחה לפתחם של המשיבים מערך ראיות נסיבתי מפליל. איש מן המשיבים לא מסר מענה ענייני וממילא לא מסר הסבר חלופי שיש בו כדי לסתור את ההנחות המפלילות (- השלב השלישי של המבחן התלת שלבי דלעיל). כוונת המשיבים לפגוע בסבג עולה לכאורה מן השיחות.

משכך, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים באישום הראשון.

אישום 2

באישום זה נטען כי משיבים 1-4 קשרו קשר לפגוע באסיר טל אלבז. על פי הנטען, הגיע לכלא אסיר בשם אביעד אלבז (בשגה נרשם "אלעד" - להלן: "אביעד"). משיב 7 עדכן את משיב 1 כי טל אלבז (- אלבז) ביקש להכניס את אביעד לתא המכונה "איקס" ולשהות עימו. משיב 1 הביע התנגדותו לכך, וביקש שאלבז ישוחח עימו. נטען כי בשיחות טלפוניות ואחרות קשרו משיבים 1-4 קשר לתקוף את אלבז, לאחר שפעל כאמור בניגוד לרצונו של משיב 1 ולאחר שהשמיע אמירות לא מקובלות על "המשפחה". נטען כי מן השיחות עולה כי משיב 1 הוא המכתיב את סדרי השהיה בתאים, באופן שבו משיב 4 "מונה" מטעמו להשליט סדר. אלבז הותקף בהתאם לקשירת הקשר לתקיפתו ולאחר מכן עודכן משיב 1 בדבר התקיפה.

כזכור, משיב 2 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו.

ראיות התביעה נסמכות בעיקרן על האזנות הסתר, כמפורט להלן. בנוסף, מדו"ח חבלה עולה כי אלבז הגיע ביום 13.1.17, 18:45, למרפאה ומסר כי החליק במקלחת. חבלותיו פורטו אך הוא סירב להצטלם. בהודעה שנגבתה מאלבז ביום 3.4.17 הכחיש כי הותקף.

עיון בתמלילי השיחות הרלבנטיות, מעלה כי האפשרות לפיה עסקין בשיחות בעלי תוכן עברייני סבירה ביותר ובעלת עצמה, באופן כללי, אף יותר מעצמת המשתמע מן השיחות מושא האישום הראשון. אין בשיחות אלה מעין מקבילה ל"מטבוחה" ונדמה כי לעיתים המשוחחים אינם טורחים להסוות את תוכן.

משלש שיחות, אשר קדמו לשיחה הראשונה המתוארת באישום (- שיחות 1331, 2808 ו-3161), עולה מעורבותו של משיב 1 בנעשה בכלא. מחמש שיחות נוספות, המאזכרות באישום (- שיחות 3164, 3229, 3355 ושתי השיחות שלאחר התקיפה הנטענת: 3460 ו-3840) עולים נתונים ברורים, כמפורט באישום: משיב 1 מבקש כי אלבז ישוחח עימו; משיב

1 משתמש בביטויים כגון "אם ידע את המקום שלו אין בעיה"; מוסר הנחיות שונות; חוזר ואומר למשיב 4 כי האגף בשליטתו (של משיב 4) וכי מדובר באגף "של המשפחה" ועוד כיוצ"ב ביטויים כמפורט באישום. בשיחת המשך מיום 13.1.17, 13:30 (3355) מעדכן משיב 2 כי "הבאר שבעי" (- לכאורה אלבז) אמר דברים שלא יאמרו על "המשפחה". משיב 4 מצטרף לשיחה ומעדכן כי "הולכים להכין לו מרק". משיב 1 מבקש לשוחח עם משיב 3. כאשר משיב 3 מצטרף קצרות לשיחה, מעדכן הוא את משיב 1 לומר לחבריו האסירים "לפקוח עיניים" באגף (- קובץ שיחה 3355 מונה 4:40 עד 4:58 - תמליל "אייטיפ" עמ' 4 למעלה). בהמשך השיחה ניתן להסיק מצבר אמירות כי משיב 4 ממשיך לשוחח עם משיב 1 על כך שאלבז השמיע אמירות שלא יאמרו.

התקיפה הנטענת אירעה ביום ו' בשבוע. בשיחה שלמחרת היום, 14.1.17 בשעה 17:52 (שיחה 3460) מעדכנים משיבים 3 ו-4 את משיב 1 בכך שאלבז הותקף ("פתחו לו את הפנים") אך בהמשך מצוין כי אלבז "התחלק במקלחת". כמצוין לעיל, באותה שיחה נשמעים המשווחים כשהם מאחלים את איחוליהם לאנשי המשטרה או שב"ס המאזינים לשיחה.

בהמשך הערב, בשעה 20:37, שוחח אלבז עם משיב 1 (שיחה 3516). מן השיחה עולה כי אלבז הוא שיצר קשר עם משיב 1. כחוט השני לאורך השיחה, בולטת כוונתו של אלבז להפיס את דעתו של משיב 1, כמי הנאמן לחברותו עימו. מדברי אלבז ניתן להסיק כי הוא מאשר קיומו של מפגש בגינו נטען כי דיבר באופן לא מקובל על המשפחה. כמו כן הוא מאשר לא אחת את אירוע התקיפה, ע"י שניים ואף מפרט בדיוק כיצד הותקף (תמליל שו' 45 ובהמשך - קובץ שיחה 3516 מונה 7:30 ואילך). אלבז אף מאזכר את הימצאותו של משיב 3, באופן שאפשר ומלמד על כי הלה נכח בתקיפה (קובץ שיחה 3516 מונה 5:38 - תמליל שורה 75, שם היכן שנרשם "מילה לא ברורה" מעלה שמיעת הקובץ כי מאזכר "סיסאיי" - שמו של משיב 3).

בשיחה מס' 3840 מיום 16.1.17 נשמע המתואר בסע' 12 לאישום. בניגוד לאמור באישום, התנהלה השיחה בעיקרה בין משיב 1 למשיב 4 כשלקראת סופה שוחח משיב 2 עם משיב 1. מן השיחה עלה בין היתר כי משיב 1 עדכן את משיב 4 בדבר שיחתו עם אלבז ובכך שאלבז ביקש לרצותו ("בזחילה"). משיב 4 עדכן כי בתחילה ביקשו שלא לערב את משיב 1 אך לאחר שאלבז דיבר נגד שליטה של אחרים מבחוץ על הקורה באגף הבינו שיש לערבו. לכאורה משתמע מדברי משיב 4 כי משיב 3 נכח בתקיפה. משיב 4 מתאר מה אמר משיב 3 לאלבז וכן שאלבז ברח לאחר שהותקף לתא בו שוהים "רוסים" אך אלה הוציאו אותו החוצה לבקשת משיב 4. משיב 4 תיאר כי אלבז הסתובב עם "פתח באף" ואילו משיב 1 קילל את אלבז ואמר כי "יצא בזול" וכי קיבל "סדרת חינוך". משיב 2 בחלקו מספר כי היכה באלבז חמש פעמים.

בשיחות המשך בין משיב 1 לאחרים (3809, 3843, 3910, 5752, 5760 ו-5773) ניתן להתרשם ממעורבותו העמוקה של משיב 1 בקורות חיי הכלא.

כפי שצוין לעיל, שתק משיב 1 באופן גורף, ונמנע מלהשיב לשאלות רלבנטיות. כך גם באשר לאישום זה או למעורבים בו, על אף כלל ההטחות המוטחות בו.

משיב 2 בהודעותיו מיום 3.4.17 ומיום 5.4.17 שמר על שתיקה באופן גורף- אך הסכים כאמור לקיומן של ראיות לכאורה נגדו. משיב 3 בהודעותיו מיום 3.4.17 ומיום 5.4.17 שמר אף הוא על שתיקה באופן גורף.

משיב 4 הכחיש בהודעתו מיום 14.3.17 כי תקף את אלבז. בהודעתו מיום 3.4.17 סירב לענות עניינית לשאלות חוקריו בטענה כי כבר נחקר. בהודעה מיום 5.4.17 הכחיש כי תקף את אלבז, בד בבד עם שתיקתו באשר לשאלות שנשאלו וראיות שהוטחו בו.

באשר לטיעוני ההגנה אציין, כי בניגוד לטיעוני ב"כ משיבים 1 ו- 3, משיב 3 השתתף בשיחה 3355, כמתואר לעיל. הסניגור הפנה לאמירות מתוך אותה שיחה (סע' 22 ו- 23 לטיעוניו), כמו גם משיחה 3164 (סע' 25 לטיעוניו) אך לא מצאתי כל נפקות לדבר, לאור כל המפורט מעלה. הוא הדין באשר לאמור בסע' 26 לטיעוניו. הסניגור טוען כי מדובר בשיחות המלמדות על החלפת אינפורמציה ואין בהן כדי להעיד על קשר פלילי.

ב"כ משיב 4 הפנה לאמירות מרשו בשתי שיחות המלמדות על כי לא היה לו קשר לתקיפת אלבז והפנה לכך כי אלבז עצמו מספר כי שניים לקחו חלק בתקיפתו! עוד נטען באופן כללי כי התקיימו מחדלי חקירה בכך שלא בוצעו פעולות חקירה בזמן אמת.

לאחר שהאזנתי לשיחות הרלבנטיות ובחנתי את טיעוני הצדדים, מצאתי כי גם באישום זה הניחה המבקשת לפתחם של המשיבים מערך ראיות נסיבתי מפליל. איש מן המשיבים לא מסר מענה ענייני וממילא לא מסר הסבר חלופי שיש בו כדי לסתור את ההנחות המפלילות (- השלב השלישי של המבחן התלת שלבי דלעיל). לא מצאתי כי יש בטיעוני הסניגורים כדי להקהות מעוקצה של התזה המפלילה. הטיעון בדבר מחדלי חקירה נטען באופן כללי וממילא אין בו כדי ללמד על חולשה ראייתית, גם בשים לב לפסיקה הנוגעת לממשק שבין ראיות לכאורה לטענות בדבר מחדלי חקירה.

סופו של דבר- עסקינן בצבר אמירות שנאמרו ע"י המשיבים בשיחות הנ"ל. דינן של האמירות להיבחן בזהירות, בשים לב לכך כי אפשר והמשיבים מודעים לאפשרות כי הרשויות מאזינות לדבריהם, על כל המשתמע מכך, לרבות אפשרות של "דיבור למיקרופון"- קרי, השמעת אמירות "מנקות" במתכוון. מנגד, מחויבת זהירות שלא לבחון את תוכן השיחות באופן מאולץ, תוך מתיחת הפוטנציאל הראייתי לחובת המשיבים.

בהינתן כל האמור, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים 1 ו- 4 באישום זה. מעורבותו הפיזית, אם בכלל, של משיב 4 בתקיפה אינה ברורה די הצורך ואולם אין נפקות ממשית לדבר, בהיותו צד לעבירה.

באשר למשיב 3- מן הראיות עולה כי משיב זה "נוכח" בשיחות ולכאורה מצוי בסוד העניינים. עם זאת, דבריו הקצרים בשיחה 3355; איזכורו ע"י אלבז בשיחה 3516 ודבריו משיב 4 באשר אליו בשיחה 3840- כל אלה אין די בהם כדי ללמד בעצמה מספקת על היותו קושר ועל השתתפותו בתקיפה מושא הקשר.

משכך, בעניינו של משיב 3, מצאתי קיומן של ראיות לכאורה, הנוגעות בחולשה בעלת עצמה בינונית.

אישום 3

באישום זה מואשמים משיבים 1, 7 ו- 8, בקשירת קשר לתקיפת האסיר רוזלין, המכונה "שמבליק". על פי הנטען, ביום 27.12.16 בשעה 13:48, בשיחה טלפונית בין משיב 8 למשיב 1, אישר הראשון באזני האחרון כי שפך על שמבליק כוס תה חם מהול בשתן. האמירה נאמרה לאחר שמשיב 1 שאל: "היה כוס תה כבר?".

בשיחה שנערכה בשעה 18:56 בין השניים, עדכן משיב 8 את משיב 1 כי שמבליק צפוי לצאת לנסיעה ביום המחרת. משיב 1 הביע התעניינות "מי יהיה במעבר" ואילו משיב 8 ציין כי הוא צפוי לנסוע (- קרי, גם לפגוש בשמבליק ב"מעבר") ואז יהיה "עוד פיפי בטח יהיה לי לחץ של שתן". בכך קשרו השניים קשר לתקוף את שמבליק. בהמשך, בשעה 21:38, שוחח משיב 1 עם משיב 7 וקשר עימו לתקוף את שמבליק למחרת היום, ב"מעבר". משיב 7 מצידו הבטיח "אני אדאג לך כמו שצריך". ביום המחרת, בשעה 20:10, התקשר משיב 7 למשיב 1 ועדכן אותו כי שמבליק לא יצא לנסיעה.

ראיות התביעה נסמכות על האזנות סתר. גם באישום זה, שמרו המשיבים על שתיקה בחקירותיהם: באשר למשיבים 1 ו- 7, באופן שצוין לעיל, בהתייחס לאישום 1. משיב 8 שמר על שתיקה גורפת וסירב להשיב מענה לשאלה כלשהי, גם לאחר שהוטחו הראיות בפניו ולאזניו.

אורזלין (- שמבליק על פי הנטען) הכחיש בחקירתו כי הותקף או כי הוא בעל היכרות עם מי מהמעורבים.

המבקשת טענה כי השיחות הרלבנטיות מלמדות על קשירת קשר. עם זאת הבהירה כי בהעדר ראיות לתקיפה עצמה נמנעה מלהאשים בעבירה זו. עוד נטען כי מעורבותו של משיב 7 באישום הראשון מחזקת נסיבתית את הראיות נגדו באישום זה.

ב"כ המשיבים הפנה לכך כי אורזלין הכחיש כי הותקף, כי אכן הוא המכונה שמבליק וכי המבקשת לא הצביעה על כך שאכן התקיימה נסיעה בין משיב 8 לאורזלין, ביום 26.12.16.

בחינת תכני השיחות הרלבנטיות (143, 178, 210, 422 ו- 873, שאינה מאוזכרת בעובדות האישום) מלמדת, כפי האמירות המאוזכרות באישום, על מערך ראיות נסיבתי לחובת המשיבים.

גם באישום זה נמנעו המשיבים מלשפוף אור כלשהו וליתן גרסה שיש בה כדי לסתור את הראיות הלכאוריות לחובתם. מעורבותו הלכאורית של משיב 7 באישום הראשון מתיישבת עם האפשרות המפלילה מושא האישום השלישי. עם זאת יש לנקוט משנה זהירות ולא ליתן לדבר משקל רב במניין השיקולים. אף ללא מעורבות משיב 7 באישום הראשון, די בראיות הקיימות לחובתו באישום השלישי כדי לבסס מסקנה לכאורית מפלילה.

המבקשת הסתפקה באישום בעבירת הקשר בלבד. מערך ראיות התביעה אינו מיטבי, אך מצאתי כי אין בו חולשה ראייתית, על יסוד אמות המידה הקבועות בדין, כמפורט לעיל.

לא מצאתי בטיעוני הסניגור כדי לגרוע ממסקנתי זו. באשר לטענה לפיה התביעה לא הוכיחה כי הייתה נסיעה משותפת בין אורזלין-שמבליק למשיב 8, אפשר והדבר נבע מכך שלא הייתה כלל נסיעה כזו, כפי שעדכן משיב 7 טלפונית את משיב 1.

משכך, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים באישום השלישי.

אישום 4

באישום זה מואשמים משיבים 1 ו-9 בקשירת קשר לתקיפתו של האסיר טנסקי ותקיפתם אותו באמצעות משיב 9, אשר נגח בפניו ובראשו, העיף את משקפיו וניסה להכותו באגרופים.

כזכור, משיב 9 הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לחובתו ואף נגזר דינו.

ראיות התביעה נסמכות על האזנות סתר, כמו גם על תיעוד באשר לתקיפה הנטענת (מזכר אבוחצירה מיום 14.3.17). טנסקי הכחיש כי הותקף. כמפורט מעלה, שמר משיב 1 על שתיקה בחקירתו.

בחינת תכני השיחות הרלבנטיות (מס' 16, 143, 301 ו-598) מלמדת, כפי האמירות המאוזכרות באישום, על מערך ראיות נסיבתי לחובת משיב 1. המדובר בשיחות שהתקיימו לאחר התקיפה.

ב"כ משיב 1 טוען כי האישום מגלה עמימות ואינו מבהיר כיצד נקשר הקשר ומהם פרטיו. הסניגור מפנה לכך כי המדינה נסמכת על שיחה המאוחרת לתקיפה בה נשמע משיב 1 אומר למשיב 9 כי היה לו "משהו" עם טנסקי ואילו משיב 9 משיב כי הוא יודע על כך.

לאחר שבחנתי את הראיות סבורני כי תכני השיחות עמומים יותר, באופן יחסי, ביחס לשיחות מושא האישומים האחרים, ככל שהדבר נוגע להוכחת מעורבותו של משיב 1 בקשירת קשר ובהיותו צד לתקיפה. משכך, קיימות ראיות לכאורה לחובת משיב 1, ועם זאת קיימת בהן חולשה בעלת עצמה בינונית.

סיכום

לאור כל האמור, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה, בהתייחס לאישומים 1 ו-3, לחובת המשיבים הרלבנטיים.

בהתייחס לאישום 2, קיימות ראיות לכאורה לחובת משיבים 1, 2 ו-4. בעניינו של משיב 3 קיימות ראיות לכאורה לחובתו, הנגועות בחולשה ראייתית בעלת עצמה בינונית.

בהתייחס לאישום 4, קיימות ראיות לכאורה לחובת משיב 1, הנגועות בחולשה ראייתית בעלת עצמה בינונית.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ז, 12 יולי 2017, בהעדר הצדדים.